

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 listopada 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 21 września 2018 r. odmówił K. B. od 1 listopada 2018 r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 15 listopada 2018 r. ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. (decyzja - k. 286 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 19.05.2006 r.)

W dniu 9 stycznia 2019 r. K. B. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (odwołanie - k. 3 - 6)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 25 stycznia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k. 74)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. urodziła się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

Posiada wykształcenie policealne, wykonywała zawód referenta księgowego, specjalisty ds. kadr i płac. (okoliczności bezsporne)

W dniu 1 grudnia 2000 r. skarżąca uległa wypadkowi przy pracy. W wyniku tego zdarzenia doznała urazu przeciążeniowego kręgosłupa szyjnego. W 2004 i 2010 roku przeszła operację dyskopatii C5/C6 i stabilizacji C5-C7. (okoliczności bezsporne)

W okresie od 6 grudnia 2005 r. do 3 czerwca 2006 r. wnioskodawczyni miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy, a następnie od 4 czerwca 2006 r. do 31 października 2018 r. rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. (okoliczności bezsporne)

K. B. cierpi także na zespół bólowy całego kręgosłupa na podłożu wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, aktualnie bez wyraźnych objawów korzeniowych, ogniskowych i ubytkowych z (...), z napięciem mięśni przykręgosłupowych w normie. Jej stan zdrowia z punktu widzenia neurologa nie uzasadnia stwierdzenia niezdolności do pracy. Zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne mogą powodować okresowe tylko objawy korzeniowe, które mogą być leczone w ramach zwolnień lekarskich. (opinie biegłego sądowego lekarza neurologa J. B. – k 91-92, k 116-117)

Stan zdrowia wnioskodawczyni umożliwia wykonywanie dowolnego rodzaju prac administracyjno – biurowych, do których posiada kwalifikacje. Może również wykonywać prace fizyczne o charakterze produkcyjnym, usługowym i handlowym – po przyuczeniu stanowiskowym, z profilaktycznym przeciwskazaniem jedynie do ciężkich prac fizycznych oraz wykonywanych w wymuszonej pozycji ciała (długotrwałym pochyleniu, pozycji kucznej i kłęczącej). (pisemna opinia biegłego sądowego lekarza medycyny pracy J. G. k 197-201)

Z neurochirurgicznego punktu widzenia - po 31 października 2018 roku stan zdrowia wnioskodawczyni nie miał związku z wypadkiem przy pracy z dnia 1 grudnia 2000 roku (zmianami przeciążeniowymi w odcinku szyjnym), a wynikał ze stenozy otworów międzykręgowych z kompresją korzeni rdzeniowych, spowodowanej zmianami zwyrodnieniowo – dyskopatycznymi w odcinku lędźwiowym (chorobą samoistną). (pisemne uzupełniające opinie biegłego sądowego lekarza neurochirurga T. K. k 237-238, k 299-301)

W dniu 28 września 2018 roku K. B. złożyła wniosek o dalsze prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. (niesporne)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych specjalistów z zakresu neurologii, neurochirurgii oraz medycyny pracy.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał powyższe opinie za pełne w zakresie ustalenia faktu, że stan zdrowia wnioskodawczynie po dniu 31 października 2018 roku nie miał żadnego związku z wypadkiem przy pracy skarżącej z dnia 1 grudnia 2000 roku.

Rozpoznając sprawę Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika wnioskodawczynie o dopuszczenie dowodu z przesłuchania odwołującej na okoliczność stanu jej zdrowia, związku tego stanu z wypadkiem przy pracy, gdyż w większości te okoliczności mogą być wyłącznie przedmiotem oceny biegłego lekarza. Bez znaczenia dla sprawy pozostaje bowiem subiektywna ocena odwołującej o stanie jej zdrowia i przydatności do pracy oraz związku z wypadkiem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 1205) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 16 ust. 1 analizowanej ustawy ustalenia tej niezdolności i jej związku z chorobą zawodową lub z wypadkiem przy pracy dokonuje lekarz orzecznik ZUS.

Stosownie zaś do treści art. 17 ust. 1 cytowanego aktu prawnego przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego stosuje się, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy, odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U z 2021 r., poz. 291) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Brak choćby jednego z warunków wymienionych w art. 57 ww. ustawy powoduje brak prawa do świadczenia.

Do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a o takie świadczenie skarżąca wystąpiła do organu rentowego, niezbędne jest również stwierdzenie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem przy pracy, a niezdolnością do pracy. Związek ten należy rozumieć jako obiektywnie istniejące następstwo

faktów i zależność tego rodzaju, że jeden poprzedza drugi i zdolny jest go wywołać. Wypadek przy pracy powinien być zatem istotną przyczyną niezdolności do pracy. Uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową nie oznacza, że ubezpieczonemu automatycznie przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z tym wypadkiem bądź chorobą zawodową.

Podstawą rozważań w niniejszej sprawie było ustalenie - po pierwsze stanu zdrowia wnioskodawczynie po dniu 31 października 2018 roku – tego czy po tej dacie była nadal niezdolna do pracy czy też zdolność tę odzyskała oraz po drugie - czy ewentualna niezdolność do pracy skarżącej pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległa w dniu 1 grudnia 2000 roku.

W myśl art. 12 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 tej ustawy oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Należy przy tym podnieść, że w sprawie dotyczącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dokonuje się oceny stanu zdrowia ubezpieczonego z daty wydania decyzji (por. wyrok z 25 stycznia 2005 r., opubl. I UK 152/04, również wyrok z 12 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 93/04, opubl. OSNP rok 2005, Nr 16, poz. 254, wyrok z 20 maja 2004 r., sygn. akt II UK 395/03, OSNP rok 2005, Nr 3, poz. 43).

W postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i w takiej sytuacji sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłego sądowego, choć też ostatecznie decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy ma znaczenie prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., sygn. akt III UK 30/09).

W sprawach o prawo do renty nie wystarczy udowodnienie, że występują określone schorzenia, lecz konieczne jest wykazanie, w jakim stopniu wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00, OSNP rok 2002, Nr 14, poz. 343). Polemizowanie z oceną biegłego, z powoływaniem się na własną ocenę medyczną, nie jest wystarczające do podważenia fachowo sporządzonej i miarodajnej opinii biegłego sądowego.

W odniesieniu do odwołującej nie został spełniony warunek związku obecnego (po 31 października 2018 r.) stanu zdrowia z wypadkiem przy pracy.

O ile biegli neurolog i lekarz medycyny pracy konsekwentnie w toku procesu twierdzili, że stan zdrowia K. B. od 1 listopada 2018 roku pozwalał na wykonywanie przez nią dotychczasowego zatrudnienia, z zatem była ona zdolna do pracy, to biegły lekarz neurochirurg niezdolność tę stwierdził, stanu tego jednak nie wiążąc z wypadkiem przy pracy jakiemu uległa skarżąca w dniu 1 grudnia 2000 roku. Biegły neurochirurg w swych dwóch opiniach uzupełniających wprost wskazał, że stan zdrowia wnioskodawczynie od 1 listopada 2018 roku nie miał związku z wypadkiem przy pracy z dnia 1 grudnia 2000 roku (zmianami przeciążeniowymi w odcinku szyjnym), a wynikał ze stenozy otworów

międykręgowych z kompresją korzeni rdzeniowych, spowodowanej zmianami zwyrodnieniowo – dyskopatycznymi w odcinku lędźwiowym, a zatem spowodowany był chorobą samoistną.

Mając na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.